

*Hoe voller de tafel van de wereld,
hoe minder we honger naar Hem.*

Het was op een zondagmiddag in de zomer van 2015. We stonden in een kring in [een klooster in Duitsland](#) en zongen Taizé-liederen. Een beetje onwennig was het wel. Tegelijk werd het een herinnering om mijn leven lang mee te dragen. Mijn vader nam een folder mee waar een gedicht op stond, volgens mij hangt het nog steeds op zijn kantoor. Ik denk dat ik het ga overschrijven en ingelijst aan mijn coach geef, als het coachtraject straks afgelopen is. We bespraken worstelingen en verlangens, teleurstellingen en behoeften, ze zei: "Gods liefde heeft geen haast" en liet me zien hoe het leven gevormd wordt door seizoenen van wortelen, groeien en bloeien.

Gebet (aus Südafrika)

Lass mich langsamer gehen, Gott.
Entlaste das eilige Schlagen meines Herzens
durch das Stillewerden meiner Seele.

Lass meine hastigen Schritte stetiger werden
mit dem Blick auf die Weite der Ewigkeit.
Gib mir inmitten der Verwirrung des Tages
die Ruhe der ewigen Berge.

Löse die Anspannung meiner Nerven und Muskeln
durch die sanfte Musik der singenden Wasser,
die in meiner Erinnerung lebendig sind.

Lass mich die Zauberkraft des Schlafes erkennen, die mich erneuert.
Lehre mich die Kunst des freien Augenblicks.

Lass mich langsamer gehen,
um eine Blume zu sehen,
ein paar Worte mit einem Freund zu wechseln, einen Hund zu streicheln,
ein paar Zeilen in einem Buch zu lesen.

Lass mich langsamer gehen, Gott,
und gib mir den Wunsch,
meine Wurzeln tief
in den ewigen Grund zu senken,
damit ich emporwachse
zu meiner wahren Bestimmung.

Beluisterd

Margaret Rizza. Momenteel staat een [afspeellijst met 'Her music for Lent & Holy Week'](#) op repeat. Mijn favorieten van Rizza: [I give my work to You, Lord](#), [Let Your beauty](#), [Calm me, Lord](#) en [Benedictus](#). Oké, ik kan niet kiezen, alles is prachtig. En – ik draaide nooit zulke cd's, maar – ik kwam erachter dat reformatorische koorzang ideaal is als achtergrondmuziek, zo zacht dat je het net niet kunt verstaan. Verder klinkt er rustige klassieke muziek uit mijn cd-speler. Of niets. Muziek is levensbelangrijk, maar zorgt soms voor teveel ruis.

Geschreven

Het begon op 31 januari. Hoe kon ik weer gaan dichten? Ik miste het. Het voelde als bluffen toen ik een oproepje deed op sociale media. 'Geef me een woord, dan probeer ik je een gedichtje terug te geven.' Kan ik dit wel? Ik kreeg twintig reacties - twintig woorden - en binnen anderhalve dag had ik twintig gedichtjes geschreven. Van luchtige glimlachers tot diepe hartenroerselen. Twee ervan lees

je hieronder. Behalve dat het proces me weer wat zelfvertrouwen gaf, gaf het me vooral verwondering. Het deed me beseffen dat dichten toch echt het dichtst bij mijn hart ligt.

weerspiegeling

ik zie alles twee
de bloemen in de ramen
de zon in de zee
de bomen in het water

vertel me wat je voelt
ik draai ondersteboven
mijn hart resoneert
het wonder in je ogen

toekomst

Ik zing uit volle borst
dat mooie lied,
maar wat het nu betekent
snap ik zo vaak niet.

Het gaat om
- hoe moet het -

vertrouwend loslaten,
stil wachten op God.
Niet 'wilt U...',
maar 'wat U wilt.'

*Neem mijn hand
in Uwe handen,
en geleid mij
als een kind.*

Een wandeling in Noorwegen, afgelopen oktober.

Gelezen

Ik verwijderde Instagram van mijn telefoon en laat mijn smartphone regelmatig doordeweeks in Vaassen liggen – ik heb een Nokia zodat ik wel bereikbaar ben. Prima. En heerlijk. Niet ieder moment besteed ik ineens ontzettend nuttig, maar ik lees wel veel meer.

[Stilte](#) van Shusaku Endo. Diep. Wordt het eerstvolgende boek dat ik opnieuw ga lezen, en dan langzamer. [Pappie's kleine meid slaapt op straat](#), het levensverhaal van Stephanie-Joy Eerhart.

[Haar naam was Sarah](#) van Tatiana de Rosnay. Een must-read die ik nog niet had gelezen. Aangrijpend. [Badwater](#) van Guurtje Leguijt, waarbij ik vaak moest denken aan het boek van Stephanie-Joy Eerhart. In beide boeken is de hoofdpersoon een (half)dakloos meisje van mijn leeftijd. Doordat ik [Pappie's kleine meid slaapt op straat](#) gelezen had, begreep ik [Badwater](#) beter. En andersom.

Verder lees ik doorlopend een aantal dagboeken, blogs en ben ik eindelijk begonnen met het lezen van [Onverhinderd](#). Sinds vandaag volg ik een leesplan voor de lijdenstijd: [Kom en Zie](#) van Zij lacht, geschreven door Maartje Kok. Iedere dag ligt de Bijbel open, momenteel ga ik stukje bij beetje door de [brief van Jakobus](#).

Zo'n stille winterse bomenrij heeft voor mij een enorm poëtische kracht. Het is me alleen nog nooit gelukt om er een goede foto van te maken.

Dagelijkse levenskunst

Het is niet dat ik alleen maar aan het lezen ben met muziek op de achtergrond. Of dat ik mijn dagen vul met puzzelen met woorden. Aan het begin van de week denk ik na over mijn weekmenu, aan de hand van aanbiedingen bij verschillende supermarkten én met [voedingstips van Moody Month](#) in mijn achterhoofd. Nu ik in Zwolle graag voor mezelf kook, sta ik thuis, in het weekend, ook vaker achter het aanrecht. In Zwolle heb ik bewust geen zoutpot in huis, dat zorgt er wel voor dat mijn smaakpapillen wat anders zijn ingesteld dan die van mijn familie ;)

Ik wandel een rondje en als ik op mijn kamer ben, steek ik wat kaarsen aan. Mijn plantenfamilie krijgt de nodige aandacht. Ik worstel met het schrijven van een essay over bepaalde kunststromingen. Gelukkig bestaat er sinds maandag een studiegroep die wordt geleid door een strenge docent met bakken aan ervaring. Marianne, een vriendin van mij, woont sinds vorige maand in Roemenië en ik verzorg [haar digitale nieuwsbrief](#) waarin ze vertelt over haar activiteiten voor stichting Kimon.

Regelmatig check ik het nieuws, maar ik probeer me geen grote zorgen te maken over het coronavirus. Welke rol hebben kunstenaars nu eigenlijk? Ik denk dat een kunstenaar niet enkel langs de zijlijn van de maatschappij mag staan. Een kunstenaar moet er middenin staan. Ik droom over later, bedenk voorzichtig plannen voor mijn afstudeeronderzoek.

Op zaterdag loop ik rond in onze winkel en probeer ik vragen van bezoekers te beantwoorden. We hebben drie zaterdagen achter de rug waarop we een bepaalde doelgroep welkom heetten in onze nieuwe winkel: burens, vrienden en familie en mensen uit een wijdere omtrek. Dat zorgde voor de nodige gezelligheid. De winkel wordt zo écht [een ontmoetingsplek](#), erg leuk!

Tenslotte denk ik dieper na over schrijven en dichten. Het is alweer drie jaar geleden dat ik een domeinnaam reserveerde, maar wil ik daar nog wat mee? Een website, een blog, waarover? Zet ik mezelf zo niet heel erg in het middelpunt? Zou er een eigen onderneming in kunnen zitten? Wie zou er willen betalen voor een gedicht? Tegen de tijd van de volgende Impressie zijn mijn ideeën vast verder gevorderd. Meedenken? Reageer gerust.

Ontzettend bedankt voor het lezen van deze Impressie, tot de volgende keer! Lieke

– zo de Heere wil en wij leven (Jakobus 4 vers 15)

[Klik hier om deze Impressie door te sturen](#)

Copyright © 2020 Lieke Verrips, alle rechten voorbehouden.

(zodat Impressie niet weer in je SPAM belandt)